

[Inger Merete Nordentoft.]

sagt farvel til fast arbejde, fordi de interesserer sig for dette arbejde, og fordi de har villet yde både en arbejdsmæssig indsats, som de får deres løn for, og en pædagogisk indsats. Jeg har været glad ved at se, hvad der bliver ydet på dette område på en stor københavnsk skole, og ved at se, hvor varieret, hvor vel tilberedt maden er. Jeg ser, med hvilken omhu man anbringer den i de kurve, der skal sendes op i klasserne, æblerne nederst og madpakkerne forsigtigt ovenpå. Når jeg får klager fra bespisningspersonalet, er det kun over, at de børn, der bringer kurvene op i klasserne, undertiden selv udfinder sig de største æbler og af den grund vender op og ned på madpakkerne, så de ikke kommer op i klasserne i den nettede tilstand, hvori de bliver lagt i kurvene. Dette personale er det ganske udelukket at beholde, hvis man gennemfører den foreslåede lovbestemmelse. Det er i virkeligheden efter min mening et meget hårdt angreb på den københavnske skolebespisning. Det er praktisk uigennemførligt at opretholde den skolebespisning, vi har i dag, hvis denne lovbestemmelse gennemføres.

Man kunne så i de perioder, det drejer sig om, få maden fra smørrebrødsfabrikker. Det har man forsøgt i nabokommuner, og den højtærede socialminister, som med så stor interesse har fulgt kommunale anliggender, vil sikkert også have bemærket, at medens man aldrig ser klager over maden i de københavnske skoler, har man netop haft klager fra de skoler, hvor maden bliver tilkøbt og bliver rystet og molesteret under tilkørslen. Den pakkes ind og pakkes ud af bilerne og fordeles i klasserne senere. Man har på de københavnske skoler fundet frem til den rigtige form.

Hvad angår forslaget om at indskrænke bespisningen til skolernes 5 første klasser, vil jeg også gerne fremsætte nogle betragtninger. Det er uundgåeligt på en stor skole, hvor der spiser 1400 børn hver dag, at der af og til bliver noget mad tilovers. For det første er der børn, der er syge, hvis madpakker ikke bliver afhentet, og for det andet er der, som i enhver husholdning, alle endeskiverne. De går ikke til spilde, men sådanne humpler bliver smurt. Osteresterne bliver skåret ud og lagt i strimler på sådanne humpler. Hvem kommer og spiser de mellemheder? Det gør ikke de små i de første 5 klasser. Det gør de store drenge, foruden at de spiser deres madpakker med 4 halve stykker og undertiden 4—6 ekstramader, halve stykker mad, hvorpå der kun er smurt

marmelade. Så spiser de kl. halv to eller to, når de kommer fra skole, hvad der bliver sat ud til dem af den slags mad. Det er altså disse drenge, forøvrigt også store piger, der nu ikke mere skal deltage i skolebespisningen. Jeg finder, det er en meget stor fejl, og jeg vil gøre opmærksom på en ting til. Med denne bestemmelse udelukker man alle gymnasieskolerne fra at have bespisning. Det har været et væsentligt led i at udligne de sociale skel, at gymnasieskolerne her i København nu også har fået bespisning. Desuden har det været en væsentlig lettelse for mindrebedemlede forældre, der ofrer en højere uddannelse på deres børn, at de også i gymnasieskolerne har kunnet få skolebespisning. Det kan de ikke fra nu af.

Den højtærede socialminister sagde, at man havde undersøgt, hvordan lægeautoriteterne stillede sig. Jeg vil opfordre den højtærede socialminister til at læse, hvad lægeautoriteterne skrev i befolkningskommissionens betænkning vedrørende skolebespisning, for jeg er bange for, at lægeautoriteterne ikke har svaret på det spørgsmål, om en skolebespisning havde værdi i alle klasser, men de har svaret på følgende: Udgifterne til skolebespisning skal nedskæres, hvor er det så mest praktisk at nedskære dem? Det er mit indtryk, at lægerne har valgt herudfra, og så har de ment det mest praktisk at få de små i de første 5 klasser med, så kan de få de gode spisevaner. Det er meget godt, at skolebespisningen kan lære disse børn at spise råkost, røgede sild og alt, hvad det iøvrigt drejer sig om. Men det vil være ganske umuligt for hjemmene at lave den samme mad for de samme penge. Jeg ved det af egen erfaring, jeg ser hver dag, at den mad, som skolebørnene får ved skolebespisningen, er bedre end den mad, mine børn får hjemme. For det er ganske udelukket for en almindelig familie med få familiemedlemmer at lave en tilsvarende sammensat kost, der indeholder lige så mange vitaminer og mineraler.

Jeg mener ikke, at man kan sige, at man har gjort, hvad man skulle, når man har givet børnene de gode spisevaner. Jeg vil indtrængende henstille til den højtærede socialminister at tage dette forslag op til overvejelse endnu en gang og at gøre sig klart, at med disse indskrænkninger rammer man den offentlige skolebespisning i København langt føleligere, end jeg tror den højtærede socialminister har tænkt sig. Det vil med disse bestemmelser være ganske umuligt i de 5 måneder at opretholde den standard, man har i øjeblikket, og de gode spisevaner vil heller ikke kunne